EVROPSKÁ KOMISE
GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ PRO MOBILITU A DOPRAVU

Ředitelství C – Pozemní doprava
C.1 – Silniční doprava

POZNÁMKA

k prosazování čl. 8 odst. 8 nařízení (ES) č. 561/2006, pokud jde o zákaz čerpání běžné týdenní doby odpočinku ve vozidle

Tato poznámka se týká provádění a prosazování opatření zakazujících řidičům trávit běžnou týdenní dobu odpočinku ve vozidle, jak stanoví čl. 8 odst. 8 nařízení (ES) č. 561/2006([1]).

Vyjadřuje názor útvarů Komise na tuto záležitost. K závaznému výkladu práva Unie je příslušný pouze Soudní dvůr Evropské unie.

Souvislosti

Komise byla již několikrát informována o tom, že při silničních kontrolách požadovaly některé vnitrostátní orgány po řidičích předložení důkazů (např. účtu za hotel) prokazujících, že svou běžnou týdenní dobu odpočinku strávili mimo vozidlo v přiměřeném ubytování.

Právní rámec

Článek 36 nařízení (EU) č. 165/2014([2]) o tachografech v silniční dopravě stanoví úplný seznam záznamů, které musí mít řidič u sebe a na žádost kontrolora je předložit. Jedná se o: záznamové listy, kartu řidiče, pokud je řidič jejím držitelem, a veškeré ručně provedené záznamy a výtisky (v případě analogových tachografů), nebo veškeré ručně provedené záznamy a výtisky a kartu řidiče (v případě digitálních tachografů)([3]).

Ustanovení čl. 34 odst. 3 nařízení (EU) č. 165/2014 určuje, že členské státy nesmějí ukládat řidičům povinnost předložit formulář dokládající jejich činnost za dobu, kdy se od vozidla vzdálili.

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. března 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (Úř. věst. L 102, 11.4.2006, s. 1).

([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 ze dne 4. února 2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy (Úř. věst. L 60, 28.2.2014, s. 1).

([3]) Podle čl. 36 odst. 3 uvedeného nařízení, pokud řidič tyto doklady nepředloží, může také kontrolor požadovat další podkladové dokumenty, které zdůvodňují nedodržení některého ustanovení.

Ustanovení čl. 4 odst. 6 směrnice 2006/22/ES([4]) stanoví povinnost pomoci mezi členskými státy, pokud jde o kontrolu dodržování pravidel o dobách řízení a odpočinku.

> *„Jestliže silniční kontrola řidiče vozidla registrovaného v jiném členském státě vede k podezření, že došlo k porušení předpisů, které nelze při silniční kontrole zjistit, protože chybějí nezbytné údaje, poskytnou si příslušné orgány členských států při vyjasňování situace vzájemnou pomoc.“*

Vysvětlení

Jak Komise vysvětlila v otázkách a odpovědích, které zveřejnila k pravidlům pro doby řízení a odpočinku([5]) (šestá otázka), může být řidičům, kteří jsou při kontrole přistiženi, že tráví běžný týdenní odpočinek ve vozidle, nebo jejich zaměstnavatelům uložena pokuta za nedodržení zákazu čerpat běžný týdenní odpočinek (nebo odpočinek delší než 45 hodin čerpaný náhradou).

Je třeba vyjasnit, že silniční donucovací orgány se v rámci výkonu svých povinností mohou dotázat řidičů, kde strávili běžný týdenní odpočinek. Podle čl. 34 odst. 3 nařízení (EU) č. 165/2014 však orgány členských států nesmějí po řidičích požadovat, aby k prokázání souladu s článkem 8 nařízení (ES) č. 561/2006 předložili doklad potvrzující jejich činnost za dobu, kdy se od vozidla vzdálili. Silniční donucovací orgány proto nemohou řidičům ukládat pokuty za nepředložení těchto dokladů. Při silničních kontrolách tedy musí být dodržování požadavků stanovených nařízením (ES) č. 561/2006 kontrolováno na základě dokladů uvedených v článku 36. Tím není dotčena možnost, aby řidič dobrovolně předložil jiné doklady, jako jsou hotelové účty, s cílem usnadnit silniční kontrolu.

Jak je stanoveno v čl. 36 odst. 1 a 2 nařízení (EU) č. 165/2014 a v příloze I směrnice 2006/22/ES, musí řidiči na požádání oprávněného kontrolora provádějícího silniční kontrolu předložit svou kartu řidiče, záznamové listy pro daný den a za předcházejících 28 dnů([6]), jakož i veškeré ručně provedené záznamy a výtisky za stejné období. Tyto údaje musí zahrnovat všechny činnosti řidičů (např. řízení, jinou práci) a doby nečinnosti (např. dobu pracovní pohotovosti, přestávky a doby odpočinku) za předchozích 28 dnů bez ohledu na to, ve kterém členském státě řidič pracoval a/nebo odpočíval. To platí i pro kontroly podle čl. 8 odst. 8 nařízení (ES) č. 561/2006, který vyžaduje, aby řidiči trávili běžný týdenní odpočinek ve vhodném ubytování. Nic proto nebrání členským státům, aby kontrolovaly dodržování čl. 8 odst. 8 nařízení (ES) č. 561/2005, pokud jde o odpočinek čerpaný v předchozích týdnech a/nebo v jiném členském státě, spadá-li tento odpočinek do kontrolního období uvedeného v čl. 36 odst. 1 a 2 nařízení (ES) č. 165/2014.

V případech, kdy vnitrostátní právní předpisy členských států uznávají ústní vyjádření řidiče za právoplatný důkaz pro zjištění porušení čl. 8 odst. 8 nařízení (ES) č. 561/2006,

---

([4]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/22/ES ze dne 15. března 2006 o minimálních podmínkách pro provedení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 a (EHS) č. 3821/85 o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě a o zrušení směrnice Rady 88/599/EHS (Úř. věst. L 102, 11.4.2006, s. 35).

([5]) https://transport.ec.europa.eu/transport-modes/road/mobility-package-i/driving-rest-times_en

([6]) Od 31. prosince 2024 bude tato doba v souladu s článkem 3 nařízení (EU) 2020/1054 prodloužena na předchozích 56 dnů.

nebrání žádné ustanovení uvedeného nařízení ani nařízení (EU) č. 165/2014 tomu, aby vnitrostátní orgány na tomto základě uložily pokutu.

Existuje-li podezření, že došlo k porušení zákazu čerpání běžného týdenního odpočinku ve vozidle, které nelze při silniční kontrole zjistit z důvodu chybějících údajů, vnitrostátním orgánům se doporučuje, aby využily možnost vzájemné pomoci stanovenou v čl. 4 odst. 6 směrnice 2006/22/ES.